

PRVNÍ PŘÍPAD ANKI KARLSSONOVÉ

Poznamenání

stíny

MARIANNE CEDERVALL

Poznamenání
stíny

© Marianne Cedervall 2015
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Látalová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1728-6 (pdf)

MARIANNE CEDERVALL

Poznamenání
stíny

VENDETA

Mé úžasné a silné vnučce Linnee

Prolog

Mullvaldská farnost

Příjemná projížďka na koni podél pobřeží o Velikonoční neděli odpoledne jí prospěla. Svítalo slunce a i přes silnější jarní vítr, který zvedal vlny, bylo nezvykle teplo.

Barbro vyklidila boxy, zahradním kolečkem odvozila koňský hnůj a Melody a Bravur dostali jako každý večer svou porci minerálů a otýpku sena na zakousnutí.

Zavrzaly panty a vrata do stájí se otevřela. Slunce začalo pomalu zapadat. Stále ještě foukalo a dovnitř se dostalo trochu suchého listí ještě z minulého roku. Hbitě se otočila. Nikoho nečekala, ne dnes, den před Velikonoce. Barbro protáhla ruku dvířky boxu, vysunula západku, vyšla ven a pohlédla do tváře nečekané návštěvnici, která se na ni dobrosrdečně usmívala a v ruce držela láhev.

„Ahoj,“ řekla Barbro překvapeně. „Jak to, že nejsi doma a nemaluješ vajíčka?“

Návštěvnice se zasmála a sedla si na balík slámy, který čekal, až ho někdo rozpáře a rozprostře po boxu. Momentálně se ale výborně hodil jako sedátko.

„Hezké Velikonoce! Pojď, sedni si,“ řekla a poplácala balík pod sebou.

„Říkala jsem si, že si můžu dát sklenku. O takovéhle sychravé Velikonoční neděli to nemůže uškodit, no ne? Trochu se zevnitř zahřát přijde člověku vhod.“

Barbro zaváhala, ve stájích bylo práce ještě alespoň na hodinu. Dosud své čtyřnohé přátele nevyhřebelovala. Bravur se venku

na pastvě v něčem vyválel a Melody byla z projížďky na pláži zpocená a zaprášená.

„Děkuju,“ odpověděla, „ale teď ještě ne. Počkej, prosím tě, než svoje drahoušky vyhřebelcuju, pak si s tebou ráda dám.“

Její nečekaná návštěva ale byla neoblomná.

„To je jasné, že se o ty svoje klenoty musíš postarat, ale pojď si dát, aspoň trošku.“

Barbro se podívala na láhev, na koně a pak znovu na láhev.

„Dobrá, vyhrálas,“ řekla a sedla si na slámu. „Trocha alkoholu po práci neuškodí, zvlášť o víkend.“

Návštěvnice se spokojeně usmála, vytáhla z kapsy dvě skleničky a do každé nalila asi dva centimetry whisky.

„Na staré dobré časy.“

„Staré dobré časy?“ zeptala se Barbro. „Máš na mysli něco konkrétního?“

Její návštěvnice se zasmála.

„Ále, kruci, jenom to tak ze mě vyletělo. Na něco si přece připít musíme. Tak na zdraví!“

Whisky Barbro naplnila ústa, chvíli si ji vychutnávala a pak ji nechala sklouznout do hltanu. V hrudi se jí rozlilo příjemné teplo.

„Výborná,“ konstatovala. „Opravdu vybraná whisky.“

Vrata zavržala a o pár centimetrů se pootevřela. Vítr zesílil a začal kvílet kolem stáje. Dřevo zapraskalo.

„Co to bylo?“ Barbro se ostražitě podívala k vratům. Nervózně se uchichtla a návštěvnice jí položila ruku na rameno.

„To se asi jenom vítr opřel do vrat. Nejspíš jsem je pořádně nezavřela. Prosím tě, běž je zavřít.“

Z původní jedné sklenky byly ještě další dvě, zatímco Barbro mluvila o všem možném. Samozřejmě o koních a taky o lidech z farnosti. U každého z nich bylo o čem povídat. Ať už jim to bylo ke cti, nebo ne. Minivečírek po práci nebyl vůbec špatný nápad.

„Ne ne ne,“ řekla Barbro nakonec a zvedla se. „Už mi to trochu stoupá do hlavy, a než půjdu domů do sauny, musím vyhřebelcovat koně.“

„Jo, jasně,“ odpověděla jí návštěvnice. „Bylo fajn, že sis na mě našla čas. Pěkný víkend! Měj se hezky.“

„Dík za tu whisky!“ zavolala za ní Barbro, když návštěvnice zmizela dveřmi stáje ven a vpustila tak dovnitř další závan chladného větru.

Začínalo se připozdívat. Musela si pospíšit. Znovu zaslechla, jako by někdo vešel vraty dovnitř, ale určitě to byl zase jen vítr. Když je šla zavřít, špatně došlápla a trochu se jí zvrtila noha.

„No tak. Dej se dohromady, Barbro,“ zamumlala sama pro sebe.

Vzala kbelík, ve kterém měla kartáče, a otevřela Melodyin box. Udělá nejlíp, když začne s touhle nervózní klisnou. Dnes jim to spolu šlo a rozpustilý závod na pláži vyhrály. Brzy ji bude moct Barbro přihlásit na nějakou soutěž, alespoň okresní. Přišla ke klisně, pohládila ji po hřbetu nosu a opřela se jí tváří o hlavu.

„No ahoj,“ zamumlala. „Přišel čas na večerní zkrášlování.“

Melody otočila hlavu. Až moc prudce. Rozšířily se jí nozdry. Odfrkla si. Zavěřila. Kousla. Úplně nečekaně. Kousnutí na prstu páliło a Barbro po dlani stékala krev.

„Au, kruci! Co to děláš?“ vykřikla.

Rozrušeně sledovala proud krve. Vypadalo to, že rána je hluboká. Druhou rukou zašátrala v kapse a vytáhla ne úplně čistý papírový kapesník, který jí jako nešikovně omotaný obvaz musel stačit. Její klisna se ohledně svého zlého počínu neměla k odpovědi, zato se svým velkým tělem tlačila proti své majitelce, kterou tak přimáčkla ke zdi boxu. Barbro ji poplácala po bedrech a snažila se jí přimět, aby se posunula. Zdáło se, že se Melody úplně pomátla.

„No tak, pohni sebou!“ zakřičela rozčileně.

Vyklouznout bokem nešlo, tělo klisny ji pevně tisklo ke zdi. Barbro změnila taktiku a zkusila se přikrčit, dostat se dost nízko na to, aby se mohla proplazit pod kobylou. Co to Melody ksakru popadlo? Nikdy se takhle nechovala.

Barbro už byla téměř u podestýlky. V rukou cítila stébla slámy. Klisnin tlak trochu polevil. Tak rychle, jak jen to šlo, vyrazila po všech čtyřech směrem ke dveřím boxu. Prst ji štípal a papírový kapesník už prosákl krví skrz naskrz. Než bude moct v práci pokračovat, musí si ránu umýt a obvázat. Jen ať už je odsud pryč a může si dojít pro lékárničku.

Když se Barbro chytila za závoru dřevěných dveří a chtěla se zvednout, přišla rána do zad. Tvrdý úder kopytem. Svezla se na zem. Ztratila dech. Zakašlala. Ještě jeden kopanec do boku. Rozbolela ji žebra. Pokusila se vstát. Musí ven, krucinál! Melody byla jako smyslů zbavená. Barbro se pokusila na ni zavolat něco, co by ji uklidnilo. Klisna kopl znovu. Přímo do obličeje. Barbro nedokázala zvednout ruce a chránit se. Čelist se jí s prasknutím roztříštila.

O dva roky později
Mullvaldská farnost

1

Pátek, 19. září

„Už je tady.“ Rigmor Blombergová stála u kuchyňské linky a vyhlížela z okna. Prsty od mouky si utřela do zástěry. „Viděla jsem ji i v obchodě.“

Sborový dům ležel na kopci a byl z něj vskutku výborný výhled. Dominoval mu krásný, bíle omítnutý mullvaldský kostel, který však neměl nijak majestátní věž, jen nízkou věžičku. Javory kleny před kostelem vypadaly stále ještě pěkně, jen několik listů se už začalo zbarvovat do červena, což nebylo nijak zvláštní, jelikož z prvního podzimního měsíce již uběhly tři týdny. Kamenná fara se žlutou fasádou byla na celém ostrově jednou z největších. Bývalé kaplanovo sídlo přímo naproti bylo momentálně místem, kde se dělo to nejzajímavější z celé farnosti, a sice to, co zrovna upoutalo Rigmořin pohled. I tato budova byla pěkná, ale dlouho neposekaný trávník a úplně zarostlé záhonky vypadaly příšerně.

Catharina Svenssonová, farářka a duchovní správkyně sboru, nechala svůj šálek kávy a poznámky na stole a postavila se vedle Rigmor. Když tam zrovna neprobíhala nějaká akce, ráda si ve sborovém domě dávala kávu – připadalo jí příjemně uklidňující poslouchat hospodyni, jak chystá jídlo v kuchyni, zatímco ona sama přemýšlí nad textem nedělního kázání.

„Ano,“ řekla a předklonila se, „vypadá to, že je tu. Je to zvláštní pomyšlení, že...“

„... že se dům prodal? To chcete říct?“ doplnila Rigmor.

Její nadřícená přikývla.

„Ano, vždyť Tryggve se po té tragédii nechtěl na dům nebo stáje ani podívat. Byl to tehdy hodně smutný pohřeb,“ povzdychla si. „A taky jsem tu byla úplně nová.“

„On žádný pohřeb není úplně veselý, vidíte?“ namítla Rigmor. „Alespoň do té doby, než přijdou sem, dají si kávu a napětí trochu opadne. Pak to může být i docela příjemné.“

„Někdy je to ale horší než jindy, zvláště pokud se jedná o člověka, který zemřel příliš brzy.“

Rigmor už neodpověděla. Plně ji zaměstnávalo pozorování onoho cizorodého prvku ve výhledu z kuchyně sborového domu. Přesunula krabici mléka a poodhrnula krátkou záclonku, která zahalovala spodní okraj okna. Nově příchozí žena otevřela kufr svého nablýskaného auta a vytahovala jedno zavazadlo za druhým. Auto vypadalo draze, asi nebyla úplně bez peněz. Když vytáhla další tašky, Rigmor by skoro odpřisáhla, že v několika z nich to zacinkalo.

Žena se narovnalá. Rozhlédla se kolem sebe a zvedla k nim zrak. Rigmor pustila záclonku, rychle sklonila hlavu a znovu se rádýlkem pustila do těsta. Na plech před sebe pokládala úzké proužky se zubatým okrajem.

„Co děláte?“ zeptala se Catharina zaujatě. „Co to máte za nástroj?“

Rigmor dokončila jeden proužek a pak farářce podržela předmět před očima.

„To je rádýlko,“ řekla. „Když člověk dělá preclíky nebo sýrové tyčinky, tak se to opravdu hodí.“

„Sýrové tyčinky?“

„No ano, takové ty úzké, křehké, se solí. Na dámský večer příští týden to bude fajn. Myslím, že si ženy rády dají i domácí rajskou polévku. Na gotlandském venkově to bude takový svěží

italský vánek. Nebo bych měla pro jistotu vzít hrášek? Když se smíchá s ledovým salátem, budeme mít i něco hezky čerstvého.“

„To je chytré!“ řekla Catharina. „Rádýlko jsem ještě nikdy neviděla.“

Rigmor soucitně mlaskla.

„Jste moc mladá, paní farářko,“ řekla. „Zeptejte se své babičky nebo matky. Ty určitě ve svých zásuvkách něco podobného mají.“

Catharina se zasmála.

„Tak jako tak, sýrové tyčinky a rajská polévka zní moc dobře. Doufám, že se nás sejde hodně. Podívejte, teď se prochází po zahradě!“

Catharina měla pravdu, žena právě obcházela onu neutěšenou, zarostlou zahradu. Tráva během léta vyrostla hodně vysoko a několik starých květinových záhonů už nebylo vidět. Kaplanovo sídlo kostelu už dlouho nepatřilo, jinak by se správce o zahradu postaral. Zemřelá ženě, která byla posledním vlastníkem domu, na ní vůbec nezáleželo a vzadu u skupiny šeříků, která původně utvářela odstíněné posezení, už ani nebylo poznat, kde je vchod. Ta drobná žena bude mít v příštích dnech venku dost práce. Ale asi si spíš najde někoho, kdo bude ochotný to za pár korun udělat místo ní, tak jako to lidé ze Stockholmu mají ve zvyku. Co si Rigmor pamatovala, po stranách chodníku bývaly krásné pivoňky. Hned u domu rostly růže, o kterých manželka bývalého faráře s jistotou tvrdila, že to je velmi stará odrůda, o kterou má cenu dál pečovat, takzvané biskupky – své jméno dostaly tak, že je na Gotland přivezla manželka biskupa von Schéeleho, paní Gustava.

Žena se vrátila k přední straně domu, vystoupala po dvou schůdcích na verandu a odemkla dveře.

„Co kdybych ji pozvala na náš oběd příští týden?“ navrhla Catharina a ukázala prstem k oknu. „Každopádně bych tam měla jít a přivítat ji.“

„To ano,“ řekla Rigmor. „Však také bude vaší nejbližší sousedkou. A časem možná i Hasseho,“ dodala a štouchla Catharinu do boku.

Při zmínce o varhaníkovi se mladá mullvaldská farářka trochu zarděla.

„Hasse je milý a dobře se s ním spolupracuje, ale jsme pouze přátelé, však to víte!“

„Ano, ano,“ odpověděla Rigmor. „Tělo si ale žádá to svoje, i když je člověk farář.“

Catharina se na ni zamračila.

„Řekla jsem té nové, aby přišla zítra do kostela,“ pokračovala Rigmor ve snaze ji udobřit.

„Dobře,“ řekla Catharina a zase se rozzářila. „Opravdu doufám, že přijde, abychom se s ní mohli všichni blíže seznámit.“

„Přesně tak jsem to myslela. Taky by měla mít možnost podílet se na všem dobrém, co pro naši farnost děláte.“

Před více než dvěma lety, když se Catharina hlásila na pozici farářky, se o tom v presbyterstvu hlasitě diskutovalo. Správce Ragnar Jakobsson, který byl tehdy členem presbyterstva, svěřil své ženě Brittě, jak to vypadá. Britta, která zrovna neoplývala schopností nechávat si věci pro sebe, vše vesele rozhlásila dalším lidem. Několik členů bylo hodně konzervativních a jejich kandidátem byl jeden čtyřicetiletý katolík, který na bohoslužbách používal kadidlo, nechával se oslovovat „otče“ a podobné nesmysly. Rigmor se mohla uchechtat k smrti, když jí Britta vyprávěla, jak na vesničany zapůsobil. A pak přišla veselá, mladá a krásná Catharina a svými přednostmi ho úplně vyšachovala. Byla drobná, vypadala jako školačka, ale zdání klamalo. Když na to přišlo, dovedla být rázná a přísná. Hasse Snygg, který do Mullvaldské farnosti přišel jako varhaník rok předtím, jí byl také opravdu nadšený.

Ti, kteří proti Catharině něco měli, když se její žádost o místo projednávala v presbyterstvu, se teď mohli studem propadnout.

Byla populární a přivedla do kostela mnohem víc lidí než jakýkoli jiný farář před ní. Krom toho také stále vzrůstal počet konfirmandů, což bylo naprosto nezbytné, pokud měla farnost přežít. Dalo se říct, že udělala z kostela přirozené místo setkávání pro obyvatele farnosti každého věku. Nebylo mnoho jiných míst, která by se něčím takovým mohla pochlubit. Dámské páteční obědy, které zavedla, byly určeny pouze pro ženy. Pro pány Catharina vedla kurz vaření, který byl velice oblíbený, a to nejen mezi místními mladíky. Každý den někdo přišel šít, tkát nebo pracovat se dřevem, a tak přirozeně lidé chodili také v neděli na bohoslužbu. Kostel se stal opravdovým centrem dění, tak jak by tomu mělo být v každé farnosti.

Rigmor znovu vzhledla a podívala se z okna. Žena se na schodech před kaplanovým domem zastavila a otočila se. Zadívala se přímo nahoru ke sborovému domu. Pak zvedla ruku a zamávala.

Catharina se otočila a zachichotala se.

„No teda, to je trapas. Stojíme tady a civíme na ni. Dejte mi to rádýlko! Musím se s tím nástrojem naučit zacházet.“

2

Anki Karlssonová odemkla dveře svého nového domova a nechala je dokořán. Čerstvý vzduch rozhodně neuškodí, dům byl dlouho prázdný a působil pochmurně. Ve dveřích se zastavila a vzhlédla ke kopci a zcela odlišné budově.

Byl to krásný a trochu zvláštní dům, jako malý zámeček. Postavený z kamene a omítnutý do žlutobéžového odstínu. Okna byla dělená na malé tabulky a měla hnědě natřené rámy. Dům měl dva vchody a nad jedním z nich se tyčila věž z ozdobného hrázděného zdiva. Na zdi rozeznala nápis *Základní škola* vyvedený krásným novogotickým písmem. Z architektury této budovy na ni dýchlo minulé století. Určitě už to také bylo dlouho, co kolem ní o přestávkách pobíhaly nějaké děti. Na tyči vlála červeno-žlutá vlajka Švédské církve a Anki předpokládala, že to je budova mullvaldského sborového domu.

Lidé, kteří stáli nahoře v okně, byli samozřejmě zvědaví. Život tady nebude ani zdaleka tak anonymní jako ve Stockholmu, a až se bude projíždět kolem na koni nebo i jen procházet, asi se podhrne nejedna záclona.

Anki přecházela z pokoje do pokoje, vytahovala žaluzie a rozhlížela se po prázdném domě. Vytápění každopádně fungovalo, to makléř zařídil. Její nábytek dorazil už před pár dny a stál vyrovaný v pokoji, který podle všeho sloužil jako obývací. Přestěhovat

jednotlivé kusy do patřičných částí domu bude náročné. Úplně nejlepší by bývalo bylo, kdyby tu na stěhováky mohla dohlížet, když nábytek přivezli. To by pak stačilo jen ukázat, kam mají co položit. Tak jednoduché to ale nebylo. Když přijel stěhovací vůz pro všechny její věci, musela ve stockholmské vile zůstat. Bylo potřeba celý dům uklidit, což provedla se svými kamarádkami, a poté si daly rozlučkovou večeři. Ankiny kamarádky už od dětství, Lena, Gunilla a Ingegerd, měly k jejímu dobrodružství dost co říct. Obávaly se, jak si v tom zapadákově poradí, až bude v zimě pořád tma a venku budou řídit sněhové vichřice. A nebude jí smutno po jejich příjemných setkáních a vycházkách do divadla, na ochutnávky vína nebo na výstavy do galerií? Anki bezstarostně pokrčila rameny.

„Když to bude moc jednotvárné a nudné, tak koně pronajmu, zase sednu na loď a připluju zpátky,“ vysvětlila a přítelkyně se s tím musely spokojit.

Co se týkalo nábytku, hodlala to vzít hezky popořadě, a kdyby to mělo být nutné, možná i někoho požádat o pomoc. Během následujících hodin bylo nejdůležitější pokusit se dát do provozuschopného stavu ložnici a nějaké místo, kde by mohla jíst, a jakmile to bude mít hotové, chtěla si zajít do sauny. Ona požitkářská místnost navíc byla velký bonus. Měla svou vlastní saunu, která jí po projížďkách v lese nebo na pobřeží poslouží k mnoha hodinám odpočinku.

Našla si opravdu skvělý dům. Ne nějak zvlášť krásný nebo okouzlující, ale funkční a postavený ze dřeva. Starý byl, to ano, stejně jako většina domů tady na ostrově, ale předchozí majitelka v něm zrenovovala kuchyni i ložnici. Když se tu Anki byla s tím mladým makléřem podívat poprvé, strávili v domě teprve pět minut, a ona už se k němu otočila a zadívala se mu s jistotou do očí.

„Děkuju vám, беру to,“ řekla.

V momentě, kdy vešla, věděla, že to je to pravé. Pobývat tu během teplé části roku by neměl být problém, moře nebylo daleko a na mapě viděla, že na projížďky na koni je tu cest dost. A v zimě? Však tu bydlí i jiní, tak to určitě zvládne i ona.

„Nechcete se podívat ještě dál?“ podivil se makléř. „Jste si jistá? Viděla jste zatím jen část.“

Mezi očima se mu vytvořila vráska a neklidně těkal pohledem. Pravděpodobně tak rychle obchod ještě nikdy neuzavřel a vypadalo to, že to toho mladého muže trochu zneklidňuje.

„Samozřejmě že se chci podívat dál,“ odpověděla. „Ale беру to. Prostě беру.“

A tak se také stalo. Tato prohlídka se uskutečnila na jaře, když Christer konečně vydechl naposled a Anki byla volná a mohla si dělat, co chtěla. Měla celé léto na to, aby se vystěhovala z vily ve Stockholmu a prodala ji. Na Gotland zavítala několikrát, nejen proto, aby dokončila nákup nemovitosti, ale taky aby si našla vhodné koně. Už za pár dní bude mít dva krásné islandy, nové členy své rodiny.

Anki se přesunula do kuchyně a začala vybalovat tašky s nákupem. Zatímco vyťahovala jednu věc za druhou, myslela na svou první návštěvu v místním obchodě před pár hodinami.

Zaparkovala auto před krámkem a právě otevírala dveře, když narazila na obrovskou hnědočernou psí hlavu a pár tmavých očí ji přibíl zase zpátky na sedadlo. Jazyk psovi krvelačně visel z tlamy a z koutků mu tekly potůčky slin. Ne že by se Anki psů vyložene bála, měla ale před cizími psy respekt, hlavně když byli takhle velcí. Vypadalo to na rotvajlera a těm nevěřila. Krom toho na sobě měla bílé džíny a úplně nový, měkký smetanově bílý svetr a opravdu nechtěla, aby jí pes to oblečení poslintal.

„Jejda,“ řekla Anki, snažila se pomalu dostat z auta a zvedla oči, aby se podívala, kdo je na druhém konci vodička.

Její pohled opětoval šedovlasý muž, nijak zvlášť vysoký a krom toho na břicho trochu zakulacený. Pokožka ošlehaná větrem, vážné ocelově šedé oči a ani náznak úsměvu. Měl na sobě slušivé džíny a mechově zelený svetr, ze kterého vykukoval límeček bílé košile. Nejsvrchnější část oblečení tvořilo tvídové sako. Jinými slovy byl velmi upravený a jeho oblečení vypadalo velice kvalitně.

„Není zlý,“ řekl muž bezvýrazně.

No jistě, to tvrdí všichni majitelé psů. Anki se snažila zachovat chladnou hlavu.

„To je fajn. Chci říct, že je hodný. Mimochodem, dobrý den, nově jsem se sem přestěhovala. Akorát jsem přijela. Jmenuji se Anki Karlssonová.“

Napřáhla ruku a muž ji pevně sevřel, ale hned ji zase pustil, jako by se popálil.

„Tryggve Fridman. Nejste z Gotlandu, že?“

„Ne,“ zasmála se Anki. „Je to chyba?“

Její pokus o vtip nepadl zrovna na úrodnou půdu. Muž stojící před ní neodpověděl.

„A jak se pejsek jmenuje?“ zeptala se a pokynula hlavou k bestii, která ji nespouštěla z očí.

Tryggve Fridman měl však nejspíš za to, že konverzace je u konce. Přitáhl si psa, otočil se k ní zády a odešel pryč.

Chvilí tam stála, dívala se za dvojicí, jeden dvounohý a druhý čtyřnohý, a divila se, jak může být společenské chování pro někoho tak těžké.

Anki zamkla auto a šla k obchodu. Navzdory zážitku s nakvašeným chlapíkem se cítila skvěle, když po tolika letech, kdy ji svazovala péče o Christera a práce ve škole, konečně mohla být tady. Trvalo deset let jejího života, než se odebral k věčnému spánku a ona si mohla odpočinout. Akorát před důchodem. Byla volná ve všech ohledech. O tom všem, co hluboko uvnitř cítila,

se ostatním říct neodvážila, ale když Christer vydechl naposled, zaplavila ji ohromná úleva.

Uvnitř v obchodě bylo dost zákazníků, což nebylo nijak zvláštní, když člověk pomyslel na to, že je pátek odpoledne. Anki se na chvíli zastavila a přemýšlela nad tím, co potřebuje nakoupit. Samozřejmě jogurty. A vejce. Vejce by ale vlastně mohla koupit někde na statku, po cestě sem minula jednu ceduli. Nutností byla káva, a tak našla ten správný regál a nechala do košíku vklouznout jedno balení Arvid Nordquist Reko. A co si dá k večeři? Pohrabala se v mrazáku a našla různá balení s jehněčími produkty. To se na první večeři na Gotlandu hodí. Odsunula několik sáčků s jehněčí krví a zvedla balení panenky. Podívala se na cenu a zase balíček vrátila zpátky a vybrala místo toho mleté jehněčí, které je chutné a dá se snadno připravit.

Samozřejmě potřebovala také něco, z čeho bude pít. Než všechny ty krámy vybalí, postačí jí nějaké papírové kelímky. Na malé policiče s papírenským zbožím, noži, plátkovači na sýry a užitečnými pastmi na myši upoutaly její pohled dva hezké modro-bílé čajové hrnky. Trochu zvláštní, v obyčejném venkovském krámku. I když, v takovém obchůdku člověk může najít i nečekané věci, které prostě potřebuje. Nebo nepotřebuje. Hrníčky byly takové ty krásné anglické, jaké si Anki vždy přála. A tady na ni čekaly za 249 korun za kus. Byla to vlastně docela obstojná cena, mohly stát i dvojnásobek, ne-li víc. Vzala z police jeden hrníček, prstem přejela po glazuře a přemýšlela. Rozhodným pohybem pak položila oba exempláře do nákupního košíku a přidala i kornout čokolády místní výroby, který lákavě ležel v koši vedle.

U pokladny skončila za ženou, jejíž vozík přetékal krabicemi mléka, sáčky cukru a několika baleními droždí a másla.

„Á, tady se bude hodně péct,“ řekla Anki.

Žena se otočila, a než odpověděla, prohlédla si ji.

„Pracuju jako hospodyně ve sborovém domě,“ vysvětlila, „a tak je občas potřeba udělat větší nákup.“

„Ach tak, to chápu.“

Žena naskládala své zboží na pás a znovu se k ní otočila.

„Jmenuju se Rigmor Blombergová,“ řekla a v koutcích úst se jí objevil náznak úsměvu. „Tak tedy, vítejte! Vy jste ta nová, je to tak?“

Ano, bylo tomu tak, a Anki konečně cítila, že je jakž takž dobře přijata. Rigmor zaplatila, naplnila jednu tašku za druhou a dala je zpátky do vozíku.

„Klidně taky přijďte v neděli do kostela,“ řekla, když byla na cestě ven.

„Do kostela?“

Anki nebyla v kostele už celou věčnost. Samozřejmě na Christově pohřbu, ale jinak ne. Její neděle byly většinou o dlouhých snídaních a luštění nedělní křížovky v novinách, což jí zabralo dost času, většinou zbytek týdne.

„Všichni se tam setkávají,“ vysvětlila Rigmor. „V Mullvalds jsme takhle zvyklí. Je to fajn, a když už nic jiného, tak se tam člověk dozví nejnovější drby. Na shledanou!“

Anki odtrhla pohled od kuchyňského okna a vrátila se do přítomnosti. Úhledně složila všechny igelitové tašky. Místní obchod měl docela rozmanitý sortiment zboží, a ona tak udělala poměrně velký nákup. Láhve vína s ní jely už ze Stockholmu, byl to dárek od kamarádek na rozloučenou. Odted' bude muset jet několik desítek kilometrů, když si bude chtít koupit láhev dobrého vína, pokud tedy bude chtít regály prozkoumat osobně a nespoléhat se na nákup po internetu. Nejbližší obchod, ve kterém před chvílí byla, byl rovněž místní prodejnou alkoholu a poštou zároveň, jak si všimla. Další změna. Doma si metrem zajela do obchodního centra Farsta nebo Globen a víno si vybrala tam, kdežto teď bude muset jet víc než třicet kilometrů do Visby, Hemse nebo Slitu.

Opatrně vytáhla porcelán a rozbalila papír, do něhož byl obalen. Dva modro-bílé čajové hrníčky. Okouzlující motiv s anglickým zámekem a dvěma rytíři.

Anki hrnky umyla, pečlivě je osušila a pak pro ně udělala místo ve skříňce. Venku svítilo odpolední slunce a k zemi se pomalu snášelo několik žlutých listů. Trhnout se a začít nový život bylo správné rozhodnutí.

3

Tryggve Fridman si nalil whisky a položil sklenici na starý černě lakovaný táč vedle konvičky na smetanu, která byla plná studené vody. Kostky ledu nechtěl, jen pár kapek vody, díky kterým se chuť toho drahocenného nápoje rozvine do naprosté dokonalosti. Postavil láhev zpátky do vitríny, hned si to ale rozmyslel a zastrčil si ji do kapsy.

Jeho věrný společník odpočíval ve svém pelíšku. Když si ale pes všiml, že se něco děje, otevřel oči a protáhl se.

„No jo, Chlapíku, můžeš se mnou ven,“ pousmál se Tryggve, „ale zůstaneš ležet před skleníkem, slyšíš? Tím svým tlustým ocasem mi vždycky zhasneš všechny svíčky.“

Tryggve se sehnul a podrbal psa za ušima.

„Darebo jeden. Dřív to bývalo lepší, když se ocasy kupírovaly. Pak se člověk nemusel bát vás vzít i do obchodu s porcelánem.“

Chlapík naklonil hlavu na stranu a vážnými očima pozoroval svého páníčka.

„Promiň, to byla hloupost,“ řekl Tryggve a zastyděl se, přestože kromě psa ho nikdo jiný neslyšel. „Měli bychom být rádi, že doba mučení zvířat už je pryč.“

Chlapík ale nevypadal nijak zvlášť dotčeně a ochotně páníčka následoval ke skleníku.

Skleněná konstrukce nebyla z nejmenších. Aby se firma, která skleník prodávala, zviditelnila, byl v inzerátu označen jako oranžerie. Jako kdyby to byla prosklená přístavba hodící se k nějakému honosnému sídlu. Každopádně se Tryggve rozhodl to zkusit a koupil tak skleník akorát velký na to, aby v něm mohl pěstovat, co chtěl, a aby se do něj vešel i krásný ratanový nábytek. Ty perfektní starožitné kousky našel v obchodě Kuriåsa v Hemse, a když dojel domů a dal je na své místo, byl víc než spokojený. Z času, který mu zbývá, tady stráví tolik hodin, co to jen půjde.

Tryggve odložil ták a láhev whisky a začal zapalovat všechny svíčky ve všech svícnech, které měl. Napočítal třicet jedna kusů a chvíli trvalo, než se všechny rozhořely, ale stálo to za to. Svíčky vytvářely uklidňující a hřejivou atmosféru. Stejnou proceduru prováděl skoro každý večer, stal se z toho uklidňující zvyk. Párkrát vyšel ven a stoupl si kus dál od skleníku, aby se podíval, jak vypadá, když padne tma, a samozřejmě byl nádherný! Na ostrově v Baltském moři měl v černé podzimní tmě své třpytící se a zářící útočiště. Kouzelné, řekla by Barbro, kdyby to mohla vidět. Jako pohádkový dům.

Prohlížel si vinnou révu, která rostla v rohu. Její větve se toto léto ochotně šplhaly ke stropu a teď na nich viselo několik trsů hroznů. Tryggvemu ale sloužily jen k jídlu. Bylo jich příliš málo na to, aby se obtěžoval z nich dělat víno. Podél jedné z delších stran rostlo několik rajčat a paprik. Rostliny už začaly pomalu vadnout, ale pořád na nich ještě byly plody, a tak si utrhl dvě rajčata a několik zelených paprik, které se mu budou hodit při vaření dnešní večere. Ustříhl si i jeden trs hroznů. Byly malé, ale sladké a chutné.

Tryggve se posadil do ratanového křesla a opatrně nakapal vodu do whisky. Podíval se na fotku ženy, kterou měl postavenou mezi několika miskami s krásnými zkamenělinami, jež během let nasbíral po plážích na ostrově.

„Na zdraví,“ zašeptal. „Na zdraví, moje milovaná, ať už jsi teď kdekoli.“

Chvěla se mu ruka a to ho podráždilo. Nebylo to kvůli Barbro, způsobilo to pomyslení na tu novou ženu. Dokud byly Barbřin dům a stáje prázdné, tak to Tryggve zvládal docela obstojně, ale teď tam vejde někdo cizí a bude se všeho dotýkat.

Slunce na druhé straně ostrova už zapadalo a nebe se zbarvilo do oranžovočervena. Z místa, kde Tryggve seděl, měl neuvěřitelný výhled na moře. Na této straně ostrova byl samozřejmě nejlepším přírodním úkazem naopak východ slunce. Často to bývala kouzelná hra hořícího nebe, jindy zase jemnější podívání, to když se slunce po dlouhé době proboujvalo skrz závoje mlhy.

Whisky ho zahřála na hrudi a částečně zahнала stesk a samotu. Nemohl přestat myslet na dnešní setkání s tou ženou. To, že na sebe takto narazili, ho nanejvýš iritovalo. Na ostrově je určitě hromada statků na prodej, ale ona si samozřejmě musela vybrat ten Barbřin. Jakkoli Tryggve chtěl, zabránit tomu nedokázal. Prodej řídil makléř, kterého najaly děti. Sám neměl žádné právo do toho vstupovat – měl s Barbro vztah, ale nebydleli spolu.

Teď tam ta nová žena půjde a pošpiní to, co by mělo zůstat tak, jak je. Slyšel, že chce mít i koně. V Barbřině stáji. Jakže to říkala, že se jmenuje? Určitě to byla Anki. A příjmení končilo na *son*. Karlssonová? Sám pro sebe se uchechtl. Anki se jmenovala jedna z osob zapletených do posledního případu vraždy, který Tryggve vyšetřoval, než odešel do důchodu. Všichni si mysleli, že své rodiče zabila doma na statku v Hejnumu ona, ale nikdy se pro to nenašly žádné důkazy. Tryggve si tím nebyl tak jistý, pomýšlel spíše na Ankinu manžela, zbabělého chudáka, kterému se pokaždé povedlo uniknout spravedlnosti. Měl tehdy pravdu a nakonec se mu z toho ničemy podařilo dostat pravdu.

Tryggve se opřel do ratanového křesla, až zavržalo. Nalil si ještě kapičku whisky. Práce mu zrovna nechyběla. Místo toho si